

LBRIS

We know
books

Jack London

CHEMAREA STRĂBUNILOR

Traducere de: A. Ghițulescu

REGIS

CAPITOLUL I

Spre viața primitivă..... 3

CAPITOLUL II

Legea bătei și a colților..... 15

CAPITOLUL III

Puternica fiară primitivă..... 26

CAPITOLUL IV

Cel care a câștigat supremația..... 45

CAPITOLUL V

Truda hamului și a pârtiei..... 56

CAPITOLUL VI

Din dragoste pentru un om..... 74

CAPITOLUL VII

Răsună chemarea 91

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

CAPITOLUL I Spre viața primitivă

*Instinctele vechi, vagabonde
Fac lanțul rutinei să sară:
Din somnul de veacuri, atuncea,
Trezită e apriga fiară.*

Buck nu citea gazetele, altminteri și-ar fi dat seama că-l paște primejdia - și nu numai pe el, ci pe oricare alt câine cu mușchi puternici și blană călduroasă și mițoasă de pe toată întinderea coastei oceanului, de la Puget Sound până la San Diego. Și fiindcă oamenii, tot orbecăind prin bezna Nordului, găsiseră un metal galben, iar societățile de transporturi navale și terestre făceau o reclamă deșăntată în jurul acestei descoperiri, mii de alți oameni dădeau năvală spre ținuturile dinspre miazănoapte. Oamenii aceștia aveau nevoie de câini - și câinii de care aveau ei nevoie trebuiau să fie dulăi strașnici, cu blană deasă care să-i apere de ger și cu mușchi viguroși, buni pentru muncă grea.

Buck trăia într-o casă mare, situată în valea scăldată de soare Santa Clara. Era vila judecătorului Miller. Așezată dparte de șosea, pe jumătate ascunsă de copaci, abia îi puteai zări veranda largă și răcoroasă ce înconjura casa din cele patru părți. Puteai ajunge la vilă pe niște pajști întinse și pe sub crengile îngemănate ale plopilor înalți. În curtea din spate erau acareturi mai multe ca în bătătura din fața casei.

Aici se aflau grajduri spațioase, unde sporovăiau toată vremea vreo zece-doisprezece grăjdari și ajutorii lor, pentru servitorime, un nesfârșit șir de șoproane aliniate, bolți de viță de vie, pășuni, livezi de pomi și răzoare de fragi, căpșuni și smeură. Tot aici se afla și pompa de apă pentru fântâna arteziană, și marele bazin de ciment unde copiii judecătorului Miller se bălăceau dimineața și se răcoreau în după-amiezile pline de zăpușeală.

Peste tot acest domeniu era stăpân Buck. Aici se născuse și tot aici trăise cei patru ani ai vieții lui. Ce-i drept, mai existau aici și alți câini. Nici nu se putea să nu fie și alți câini pe un domeniu atât de întins, dar aștia nu contau. Apăreau și dispăreau, locuiau înghesuți în cuști strâmte sau trăiau obscur în ungherele casei, cum era cazul cu Toots, un pechinez japonez, sau chiar cu Ysabel, cățelușa mexicană aproape cheală - creaturi stupide care numai rareori scoteau nasul pe ușă sau puneau laba în țărână. Mai erau foxterierii, cel puțin vreo douăzeci la număr, cei ce lătrau amenințări îngrozitoare către Toots și Ysabel când aceștia se uitau la ei pe fereastră, păziți cu grijă de o întreagă legiune de cameriste înarmate cu măști și cârpe de praf. Buck nu era nici câine de casă, nici dulău de curte, întreaga împărăție era a lui. El se bălăcea în bazinul de înot sau mergea la vânatoare cu copiii judecătorului Miller, el escorta pe Mollie și Alice, ficele judecătorului, în lungile lor plimbări din amurg sau de dimineață; în serile de iarnă el stătea întins la picioarele judecătorului Miller, în bibliotecă,

în fața vetrei în care trosneau butucii aprinși; el se lăsa călărit de nepoții judecătorului, sau îi rostogolea prin iarbă, și tot el le păzea pașii când se aventurau până la fântâna din ograda animalelor și chiar dincolo de ea, unde se aflau țarcurile și rugii de zmeură. Mergea țanțoș și impunător printre foxterieri, iar pe Toots și Ysabel pur și simplu nici nu-i băga în seamă, pentru că el era rege - rege peste toate ființele umblătoare, târătoare sau zburătoare din curtea judecătorului Miller, inclusiv peste oameni.

Tatăl său, Elmo, un Saint-Bernard uriaș, fusese tovarăș nedespărțit al judecătorului, iar Buck se străduia să calce pe urmele lui. Nu era o huidumă ca taică-său - avea doar o sută patruzeci de pfunzi¹ - deoarece mama lui, Shep, se trăgea dintr-o rasă de câini ciobănești scoțieni. Totuși, cei o sută patruzeci de pfunzi la care se adăuga demnitatea căpătată prin trai bun și respectul tuturor, îl făceau să se poarte ca un rege, așa cum de altfel se și purta, în cei patru ani de când făcuse ochi, trăise o viață de aristocrat îmbuibat; era mândru de sine, ba chiar nițel egoist, așa cum se întâmplă uneori cu boiernașii de la țară, din pricina izolării.

Scăpase însă de pacostea de a ajunge un câine de casă dolofan. Vânătoria și alte distracții asemănătoare în aer liber nu-l lăsau să se îngrase și-i oțeleau mușchii; și-apoi, pentru el, ca pentru orice altă rasă de animale cărora le place să se scalde în apă rece, apa fusese un adevărat întăritor pentru trup și-i păstrase sănătatea. Acesta a fost felul de viață al lui Buck până în toamna anului 1897, când iureșul din Klondike atrăgea oameni din toate părțile lumii către Nordul înghețat². Dar Buck nu citea gazetele și nu știa nici că Manuel, unul dintre ajutoarele grădinarului, era o cunoștință de nedorit. Manuel avea un păcat destul de mare; îi plăcea să joace la loteria chinezească. Pe deasupra când

¹ Pfund = aproximativ 0,5 kg (n.t.).

² Este vorba de descoperirea unor mari terenuri aurifere în Alaska (n.t.).

Hoțul dezleagă batista plină de sânge și se uită la mușcătură, mormăind:

— Numai de nu m-ar lovi turbarea...

— N-ai nici o grijă; ție ți-e scris să mori spânzurat, răsescârțumarul. Hai, dă-mi o mână de ajutor și pe urmă n-ai decât să te cari, adăugă el.

Buimac, durându-l îngrozitor limba și gâtul, mai mult mort decât viu, Buck încercă totuși să țină piept călăilor săi. Dar ca să-i poată desface zgarda masivă de alamă din jurul gâtului, oamenii atâta-l trântiră și-l loviră, până-i sleiră puterile. Apoi îi dezlegară și frânghia și Buck se pomeni împins într-o cușcă ce avea gratii, ca o colivie.

Acolo a zăcut tot restul acelei nopți groaznice, plin de furie și cu mândria rănită. Nu putea înțelege ce înseamnă toate acestea. Ce-aveau de gând să facă oamenii aceștia străini cu el? De ce-l țineau închis în cușca asta strâmtă? Nu știa de ce, dar se simțea apăsător de sentimentul vag că-l paște o nenorocire. De câteva ori, în cursul nopții, când ușa odăii se deschidea uruind, a sărit în picioare așteptând să-l vadă pe judecător sau măcar copiii. Dar nu era decât chipul buhăit al cărciumarului, care se uita la el în lumina palidă a unei lumânări de seu. Și de fiecare dată scheunatul de bucurie care vibra în gâtulejul lui Buck se transforma într-un mârâit sălbatic.

De altfel cărciumarul nici nu se atinse de el; de-abia când se făcu dimineață veniră patru oameni să ia cușca. „Alți călăi”, gândi Buck privind indivizii aceștia suspecți, zdrențăroși, și începu să se zbată și să mârâie la ei, printre gratii. Dar oamenii izbucniră în hohote de răs și începură să-l împungă cu niște ciomege; el se repezi îndată la ciomege apu-cându-le cu colții, dar curând își dădu seama că tocmai asta doreau și ei. Atunci se trânti morocănos pe podea, și rămase liniștit când cușca a fost dusă într-un camion. Apoi cușca în care era închis începu să treacă din mână în mână; niște funcționari de la serviciul de transporturi îl luară în

primire; a fost urcat în alt camion; un furgon îl transportă, laolaltă cu tot felul de lăzi și pachete, într-un remorcher; din remorcher a fost transportat cu alt camion într-o mare magazie a unei gări de cale ferată și, în cele din urmă, se pomeni într-un vagon al unui tren de marfă.

Timp de două zile și două nopți acest vagon a fost târât în coada locomotivelor care țipau mereu, și timp de două zile și două nopți Buck nici n-a mâncat, nici n-a băut. În mânia lui, el întâmpinase cu mârâieli primele încercări ale însoțitorilor de vagoane de a-l împăca, iar aceștia se răzbunară zăvorându-l. Când se năpusti asupra zăbrelelor, tremurând și făcând spume la gură, ei rânjiră la el, în bătaie de joc. Mârâiau și lătrau la el ca niște potâi ordinare, miorlăiau, dădeau din mâini și cotcodăceau. Toate acestea erau niște neghiobii - Buck își dădea bine seama de asta. Dar însemna că demnitatea lui era rănită, așa că mânia-i creștea, îi creștea mereu. Nu-i păsa prea mult de foame, dar lipsa de apă îi pricinuia suferințe groaznice și-i atâța și mai mult mânia. La drept vorbind, Buck, cu firea lui deosebit de sensibilă și receptivă, căpătase, din pricina acestui neomenesc tratament, o adevărată febră, pe care gâtul inflammat și limba umflată și arsă de sete o făcea să crească.

Îi părea însă bine de un lucru: nu mai avea frânghia de gât. Frânghia aceea dăduse oamenilor un mare și nemeritat avantaj; dar acum, fără frânghie, o să le arate el! Niciodată n-au să mai reușească să-i pună o frânghie în jurul gâtului. Era ferm hotărât să nu se mai lase legat. Vreme de două zile și două nopți, el nu mancă și nici nu bău și, în cursul acestor două zile și două nopți de chinuri, acumula o cantitate de ură care arăta că n-o s-o ducă deloc bine acel asupra căruia se va revărsa. Ochii i se împăienjeniseră de vinișoare sângerii; se transformase într-un adevărat diavol. Era atât de schimbat, încât nu l-ar mai fi cunoscut nici judecătorul. Așa că însoțitorii de vagoane răsuflară ușurați când veni vremea să-l dea jos din tren, în gara Seattle.